

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Ing. Petrem Šuránkem ve věci

žalobce: **J. S.**, nar. X, občan A. i. r.
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců B., B.
zastoupen advokátem Mgr. U. S.
sídlem D., P.

proti
žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje**
sídlem Křížíkova 279/8, 186 31 Praha 8

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 6. 2018, č. j. KRPS-184162-28/ČJ-2018-010022,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci, Mgr. Umaru Switatovi, se přiznává odměna ve výši 3 400 Kč.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odeslanou dne 19. 6. 2018, domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 15. 6. 2018, č. j. KRPS-184162-28/ČJ-2018-010022 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná rozhodla, že se podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) žalobce zajišťuje za účelem jeho předání do státu vázaného nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“). Doba zajištění byla stanovena v délce 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.

2. V doplnění žaloby zpracovaném ustanoveným advokátem žalobce obecně namítá, že vydáním napadeného rozhodnutí žalovaná porušila ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 28 nařízení Dublin III, čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění pozdějších protokolů, vyhlášené pod č. 209/1992 Sb. (dále jen „Úmluva“), a čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, stejně jako § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) ve spojení s čl. 31 a 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků ve znění pozdějších protokolů, vyhlášené pod č. 208/1993 Sb. (dále jen „Ženevská úmluva“) a s čl. 3 Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, vyhlášené pod č. 143/1988 Sb. (dále jen „Úmluva proti mučení“).
3. Konkrétně namítl, že ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nesplňuje požadavek na kvalitu zákona, neboť neobsahuje definici „vážného nebezpečí útěku“, jak to vyžaduje čl. 2 písm. n) nařízení Dublin III, a nelze tedy předvídat, jaké jednání může vést ke zbavení osobní svobody jednotlivce. Stávající právní úprava proto podle žalobce nesplňuje vysoké standardy na kvalitu zákona, jež pro možnost zbavení osobní svobody vyžaduje čl. 8 odst. 2 Listiny a čl. 5 Úmluvy, což dokládá i bohatá judikatura správních soudů.
4. Dalším argumentem žalobce je tvrzení, že jeho předání do Německa nelze aktuálně uskutečnit, neboť Německo čelí obrovskému náporu žadatelů o azyl a není fakticky schopno další žadatele přijímat z důvodu přeplněnosti tamních azylových zařízení a z toho plynoucích systematických nedostatků v azylovém řízení. V současnosti navíc podle žalobce dochází v Německu k systematickému porušování pravidla *non-refoulement*, k arbitrární detenci uprchlíků a dalším systematickým porušením lidských práv, přičemž žalobci v případě návratu do Mali hrozí nebezpečí vážné újmy z důvodu politického a náboženského pronásledování, neboť je ateistou, který není ochoten svůj postoj změnit, a je proto v zemi původu ohrožen na životě. Dále žalobce doplňuje, že s ohledem na to, že mu skončil azyl v Německu, požádal o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dne 29. 6. 2018 s ním byl realizován pohovor).
5. Žalobce v téže souvislosti namítá, že napadené rozhodnutí se nezabývá všemi relevantními individuálními okolnostmi žalobcova případu a je nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Protokol o výsledku žalobce je totiž neúplný a nesprávný, neboť žalobce v důsledku nedostatečného tlumočení dobře neporozuměl tlumočnickovi a kladeným dotazům, a následkem toho se nesprávně, resp. nepřesně vyjádřil. V návaznosti na to nemůže napadené rozhodnutí obstát, protože vychází z neúplných informací. Podle žalobce je třeba vycházet z toho, že není žadatelem o azyl v Německu, nýbrž v České republice, která může vyslovit svoji příslušnost k rozhodnutí o udělení azylu z humanitárních důvodů. Žalovaná se nezeptala žalobce na všechny podstatné okolnosti a nezabývala se předpokladem realizovatelnosti předání žalobce do Německa, nebyly ostatně dostatečně zkoumány ani skutečnosti rozhodující pro určení státu příslušného k převzetí žalobce. Také předpoklad žalované, že žalobce bude chtít být předán do Německa, a proto nebude s orgány České republiky spolupracovat, je spekulací. Taková spolupráce je v zájmu žalobce, který má na území Evropské unie blízké přátele a příbuzné.

6. Žalovaná ve svém vyjádření s odkazem na právní úpravu obsaženou v ustanoveních § 129 odst. 1, 3 a 4 zákona o pobytu cizinců uvedla, že měla v případě žalobce existenci vážného nebezpečí útěku za prokázanou, neboť žalobce jako žadatel o mezinárodní ochranu v jiném členském státě EU nedodržel povinnost dostavit se ve stanovené době do přijímacího střediska a setrvat v něm do doby rozhodnutí o jeho žádosti, naopak při vědomí nelegálnosti takového postupu neoprávněně a bez vědomí provozovatele využil nákladový prostor dopravního prostředku a cestoval bez cestovního dokladu i víza z Rumunska do dalších států, aniž by v nich měl oprávnění k pobytu, a to s deklarovaným cílem pobývat v Německu. Za daných okolností bylo namístě se domnívat, že pokud žalobce nebude zajištěn, nevyčká v případě mírnějších opatření v České republice skončení dublinského řízení a uteče do Německa, zejména když tak v minulosti učinil již v Bulharsku a Rumunsku, kde podal žádosti o azyl. Pokud žalobce namítá nedostatečnou kvalitu zákona, tato námitka se podle žalované týká kvality legislativně právního procesu a neumožňuje vytýkat nezákonnost či neaplikovatelnost napadeného rozhodnutí. Kvalita zákona je podle žalované automatismem, a nikoliv projevem nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí. K dalším námitkám žalovaná upozorňuje na to, že žalobce nemá status uprchlíka podle Ženevské úmluvy. Navíc po svém vstupu do České republiky se bez prodlení nepřihlásil úřadům, aby prokázal dobrý důvod pro svůj nezákonný vstup. I když po vystoupení z kamionu potkal několik lidí, z místa odešel. Žalobce také žalovanému před podáním žaloby nesdělil, že by mu hrozila vážná újma z důvodu politického nebo náboženského pronásledování, přičemž závazným stanoviskem Ministerstva vnitra bylo potvrzeno, že žalobci v Afghánistánu nehrozí nebezpečí mučení či jiného nelidského zacházení ve smyslu Úmluvy proti mučení. Žalovaná též podotýká, že žalobce nezajistila z důvodu předání do Německa, v daném případě přicházelo do úvahy jeho předání do Rumunska či Bulharska. Žalované není ani známo, že by žalobce byl státním příslušníkem Mali. Žalobce naopak do protokolu za přítomnosti tlumočníka uvedl, že pochází z Afghánistánu, a žalovaná nemá možnost tuto informaci ověřit vlastním šetřením. Žalobci byl tlumočnický do jazyka paštského ustanoven s jeho souhlasem a žalobce protokol o výsledku podepsal jako úplný a správný za přítomnosti tohoto tlumočníka. Ostatně žalobce ani neuvádí, v čem se měl v rámci protokolu vyjádřit neúplně či nesprávně. V rámci protokolu pak žalobce uvedl, že na území České republiky ani jiného členského státu EU nemá rodinné příslušníky nebo jiné osoby blízké. Žalovaná tak navrhuje žalobu zamítnout jako nedůvodnou.
7. Požadavek na nařízení jednání žádný z účastníků podle § 172 odst. 5 věty druhé zákona o pobytu cizinců neuplatnil, soud proto o žalobě rozhodl bez jednání.
8. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce byl dne 14. 6. 2018 zadržen poté, co spolu s dalšími osobami po odplombování kamionu jedoucího z Řecka do Velimi vyběhl z nákladového prostoru a přes pole doběhl na vlakové nádraží. V rámci kontroly přivolanými policisty nebyl schopen předložit cestovní doklad totožnosti, pouze uvedl své jméno s tím, že je z Baghlánu v Afghánistánu. Za přítomnosti ustanovené tlumočnice do jazyka paštského, paní E. G., žalobce souhlasil s osobou tlumočnice a podal vysvětlení, na jehož závěru podepsal, že s obsahem protokolu souhlasí a nežádá žádné opravy, změny či doplnění. V rámci vysvětlení žalobce odpovídal na položené dotazy přiléhavě a v závěru na výzvu, zda chce ještě něco k věci uvést, žalobce pouze konstatoval, že by chtěl jet do Německa a pokud by to nebylo možné, chce zůstat v České republice, nechce se však vracet do Afghánistánu. Na jednotlivé dotazy pak uvedl, že z Afghánistánu vycestoval dobrovolně a sám, ostatní členové jeho rodiny (matka, sestra a bratr) žijí v Afghánistánu. Nikdy nevlastnil cestovní doklad. Z Afghánistánu vycestoval 12. 3. 2016 do Pákistánu a

dále s pomocí převaděče přes Írán do Turecka, odkud po 6 měsících práce za pomoci převaděčů pokračoval do Bulharska. Tam jej kontrolovala policie, 15 dnů jej drželi ve vězení, žalobce tam podepsal nějaké listiny a následně byl umístěn do tábora pro uprchlíky. Po 4 měsících už tam nechtěl setrvat, chtěl do Německa, proto pokračoval do Srbska, kde strávil 10 měsíců v Bělehradu. Tam si domluvil odvoz kamionem do Německa se zprostředkovatelem a po 36 hodinách cesty po otevření zavazadlového prostoru opustil s dalšími třemi spolucestujícími, které blíže nezná, zavazadlový prostor a odešel na nádraží, kde je chytila policie. Teprve od policistů se dozvěděl, že je v České republice, a nikoliv v Německu. Žalobce dále uvedl, že vědomě o azyl nežádal, ale podepisoval nějaké dokumenty, o jejichž obsahu nic neví, takže to nelze vyloučit. Žalobce ale chce do Německa, protože chce žít v bezpečné zemi a studovat tam. Německy sice neumí, ale umí anglicky a to mu pomůže se naučit německy. Žádné rodinné či osobní vazby žalobce na území EU nemá.

9. Ještě téhož dne bylo se žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění a byl s ním sepsán protokol o výsledku shodného znění jako vysvětlení. Následujícího dne pak bylo řízení o vyhoštění žalobce podle § 66 odst. 2 správního řádu zastaveno. Dne 15. 6. 2018 také Ministerstvo vnitra na žádost žalované vydalo závazné stanovisko, v němž konstatovalo, že vycestování žalobce do Afghánistánu je možné, neboť po zhodnocení výpovědi žalobce o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země a hlavních motivech jeho odchodu nedospělo na základě informací z ledna 2018 o politické a bezpečnostní situaci v Afghánistánu k závěru, že by žalobci hrozilo konkrétní nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení či trestání. V Afghánistánu je nestabilní situace a probíhají tam boje mezi vládou, hnutím Tálibán a dalšími ozbrojenými aktéry, ty však neprobíhají na celém území státu. Provincie Baghlán není trvale pod kontrolou Tálibánu, pokud by se ale žalobce něčeho obával, může využít vnitřního přesídlení, kterému vláda nijak nebrání. Ministerstvo odkázalo na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, podle níž pouhá možnost špatného zacházení z důvodu neuspořádané situace v dané věci sama o sobě nepředstavuje porušení čl. 3 Úmluvy, přičemž obecná situace v Afghánistánu se nevyznačuje takovým násilím, že by existovalo riziko špatného zacházení již jen v důsledku návratu do této země.
10. V návaznosti na to žalovaná vydala dne 15. 6. 2018 napadené rozhodnutí, jímž žalobce podle § 129 odst. 1, 3 a 4 zákona o pobytu cizinců zajistila za účelem jeho předání do státu vázaného nařízením Dublin III na dobu 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. V jeho odůvodnění žalovaná uzavřela, že žalobce na území České republiky pobývá neoprávněně a je třeba jej předat do členského státu EU příslušného k posuzování jeho žádosti o mezinárodní ochranu, který bude teprve určen (zatím byla potvrzena azylová žádost podaná v Rumunsku), což však není možné ve lhůtě 48 hodin. Proto je třeba žalobce zajistit za účelem nuceného předání, s čímž žalobce s ohledem na svůj nelegální vstup a pobyt musel počítat. V tomto případě nepřicházelo do úvahy uložení zvláštního opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců, protože žalobce nedisponuje stálou adresou pobytu a není zde dán ani předpoklad, že by se žalobce pravidelně hlásil na útvaru policie. Žalobce nedisponuje ani peněžními prostředky na složení finanční záruky a ty nemůže složit ani jiná osoba. Protože žalobce nemá k České republice žádné vazby a protože pro něj byla jen tranzitní zemí na cestě do Německa, je zajištění přiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života. S ohledem na skutečnost, že žalobce jako žadatel o mezinárodní ochranu již v jiném státě nevyčkal na rozhodnutí o jeho žádosti a setrval u uvádí, že cílem jeho cesty je Německo, existuje v případě žalobce vážné nebezpečí

útěku a lze očekávat, že žalobce by pokračoval (stejně jako v Rumunsku, kde také nerespektoval mírnější opatření v podobě dobrovolného pobytu v přijímacím středisku) v nelegální cestě do cílové země, aniž by vyčkal skončení dublinského řízení. Pokud jde o Rumunsko, žalobce nenamítal, že by v něm existovaly systémové nedostatky azylového řízení, a správní orgán také o takových nedostatcích neví. Rumunsko je bezpečnou zemí EU s běžnými azylovými procedurami a žalovaná se dosud v tomto směru nesetkala s negativní námitkou a nemá v tomto směru důvodné pochybnosti.

11. Z dalších listin ve spise dále vyplývá, že Rumunsko dne 11. 7. 2018 zamítlo žádost o převzetí žalobce s tím, že odpovědnou zemí je Bulharsko. Tomu téhož dne marně uplynula lhůta pro odpověď, takže se ve smyslu čl. 25 odst. nařízení Dublin III má za to, že s převzetím žalobce souhlasí. Následně byla rozhodnutím žalované ze dne 12. 7. 2018 žalobci prodloužena doba zajištění o 40 dnů, neboť předchozí lhůta 30 dnů nebyla dostatečná pro realizaci předání. Dne 16. 7. 2018 však Ministerstvo vnitra žalovanou informovalo, že předání žalobce nebude moci být realizováno z důvodu (blíže nezdůvodněné) nemožnosti aplikace nařízení Dublin III. Dne 16. 7. 2018 proto žalovaná uložila žalobci podle § 50a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců povinnost opustit území ve lhůtě 10 dnů ode dne vykonatelnosti rozhodnutí a předání do příslušného státu podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a souběžně dala příkaz k propuštění žalobce ze zajištění.
12. Soud poté, co ověřil, že žaloba byla podána včas, že je věcně i místně příslušným soudem a že napadené rozhodnutí je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., přezkoumal napadené rozhodnutí v žalobou vymezeném rozsahu. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie³⁷); policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky. Poznámka pod čarou ³⁷) odkazuje na nařízení Dublin III.
14. Podle § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.
15. Podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie³⁷), pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie³⁷), nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie³⁷) nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem

Evropské unie³⁷⁾ přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.

16. Pokud jde o první žalobní bod, zde soud konstatuje, že tvrzení žalobce by bylo pravdivé [viz též rozsudek Soudního dvora EU ze dne 15. 3. 2017, C-528/15 *A. Ch.*, ve spojení s navazujícím rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 20. 4. 2017, č. j. 10 Azs 122/2015-150], pokud by bylo napadené rozhodnutí vydáno do dne 14. 8. 2017. Dne 15. 8. 2017 však nabyla účinnosti novela zákona o pobytu cizinců provedená zákonem č. 222/2017 Sb., která vložila vnitrostátní definici „vážného nebezpečí útěku“ vyžadovanou ustanovením čl. 2 písm. n) nařízení Dublin III do ustanovení § 129 odst. 4 věty druhé a třetí zákona o pobytu cizinců (viz citaci shora). Této definici, co do její konkrétnosti již na rozdíl od předchozího právního stavu není co vytknout. Žalobcem citovaná judikatura a z ní odvozená právní argumentace tak na případ žalobce zjevně nedopadá.
17. Pokud jde o další žalobní bod, je třeba připomenout nedávný rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 17. 4. 2018, č. j. 4 Azs 73/2017-29, jímž byla sjednocena judikatura správních soudů na závěru, že v rozhodnutí o zajištění cizince podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se nemusí správní orgán vyslovit k otázce systémových nedostatků ve státě, kam má být cizinec předán, jsou-li současně splněny tři předpoklady: taková námitka nebyla v řízení před správním orgánem vůbec uplatněna, správní orgán poté, co se touto otázkou zabýval, dospěl k závěru, že k systémovým nedostatkům ve státě předání nedochází, a o neexistenci takových nedostatků nejsou důvodné pochybnosti. Již z dřívější judikatury pak vyplývá, že správní orgán je při rozhodování o zajištění cizince povinen předběžně posoudit, zda je správní vyhoštění alespoň potenciálně možné. Pokud je odpověď záporná, nelze o zajištění cizince rozhodnout (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, čj. 7 As 79/2010-150, č. 2524/2012 Sb. NSS).
18. Shora vytčeným podmínkám napadené rozhodnutí dostalo. Realizovatelností vyhoštění žalobce co do systémových nedostatků azylového řízení v předpokládané zemi předání se žalovaná na podkladě informací dostupných v době vydání napadeného rozhodnutí (tj. druhý den po jeho zadržení) zabývala. Učinila tak dokonce i v situaci, kdy žalobce žádné námitky v tomto směru vůči jakékoliv v úvahu připadající zemi EU ani neuváděl. V době vydání napadeného rozhodnutí přitom žalovaná disponovala pouze informací ze systému E., že s žalobcem bylo vedeno azylové řízení v Rumunsku.
19. Pokud přitom žalobce brojí proti možnosti předání do Německa, jeho argumentace je zcela zcestná. Z výpovědi žalobce vyplývá, že Německo je cílem jeho cesty, přičemž ze správního spisu je patrné, že žalobce byl zajištěn právě proto, že na základě jeho výpovědi a dřívějšího chování bylo patrné, že by v případě svého ponechání na svobodě do Německa odjel a nevyčkal by skončení dublinského řízení. S tímto závěrem se soud ztotožňuje a konstatuje, že tvrzení žalobce, že má zájem spolupracovat s českými správními orgány, je s ohledem na skutečnost, že podle své výpovědi již dvakrát nevyčkal projednání jeho žádosti o mezinárodní ochranu v Bulharsku a Srbsku, nedůvěryhodné. Nic ze správního spisu ani nenasvědčuje tomu, že by žalobce mohl být předán do Německa, naopak s ohledem na jeho výpověď se nabízelo předání do Bulharska, informace ze systému E. pak svědčila možnému předání žalobce do Rumunska. Další zemí, kde žalobce zjevně byl žadatelem o azyl (mimo EU), bylo též Srbsko, neboť u

něj byly nalezeny doklady vydané tamějšími orgány. Žalovaná v dané situaci neměla nejmenší důvod se zabývat situací v Německu.

20. Na závěru soudu nic nemění ani nekonkrétní námitky žalobce proti údajným vadám tlumočení. Z protokolu o výpovědi žalobce v řízení o správním vyhoštění, resp. o podání vysvětlení je patrné, že žalobce odpovídal zcela přiléhavě podaným otázkám, jeho výpověď byla logická a nevykazovala žádné známky neporozumění položeným dotazům či dezorientace žalobce v tom, co se s ním děje. Žalobce měl možnost se vyjádřit i nad rámec položených otázek a v tomto směru uvedl, co chtěl. Protokoly žalobce podepsal a souhlasil i s ustanovenou tlumočnicí do jazyka paštského. Za daného stavu, obzvláště pokud žalobce ani v podané žalobě neuvádí, v čem konkrétně mělo dojít k nedorozumění, co nemohl v průběhu výslechu uvést, popř. co z jeho výpovědi bylo nesprávně zaprotokolováno, nelze považovat námitky žalobce za důvodné.
21. Soud také nezjistil, že by žalovaná pominula individuální okolnosti žalobcova případu, takovou výtku lze naopak směřovat vůči zástupci žalobce, jehož podání se míjí s obsahem zjištěných skutečností zachycených ve správním spise (vedle tvrzení o předání žalobce do Německa nelze nepřipomenout i zcela absurdní zmínku o navrácení žalobce do Mali) a vykazuje též nedostatečnou znalost právních předpisů. Pokud pak žalobce vytýká žalované nedostatečné zjišťování státu, do něž by měl být žalobce podle nařízení Dublin III navrácen, zde soud pouze podotýká, že v krátké lhůtě necelých dvou dnů nebylo možné podrobnější prověřování dané otázky. Žalovaná vyšla z jediného objektivně podloženého údaje o žádosti o mezinárodní ochranu, kterou žalobce podal v Rumunsku, a v tomto směru jeho situaci dostatečně posoudila. V rozporu s výpovědí žalobce učiněnou v průběhu správního řízení je i jeho žalobní tvrzení, že má žalobce na území EU blízké přátele a příbuzné. Takové informace neměla žalovaná v době vydání napadeného rozhodnutí k dispozici, a proto z nich při jeho vydání ani nemohla vycházet.
22. Lze tedy shrnout, že žalobní argumentace je nedůvodná. S ohledem na uvedené tedy soud žalobu zamítl podle § 76 odst. 8 s. ř. s.
23. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalované, která byla ve věci úspěšná, žádné náklady řízení nad rámec výkonu běžné úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
24. Posledním výrokem soud přiznal ustanovenému zástupci žalobce odměnu za zastupování za jeden úkon právní služby po 3 100 Kč [sepis žaloby – § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) a jednu paušální částku jako náhradu hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, celkem tedy 3 400 Kč. Odměnu za první poradou s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a související paušální částku soud ustanovenému zástupci nepřiznal, neboť z jím sepsaného doplnění žaloby je zřejmé, že se zástupce přípravě věci nevěnoval řádně. Jeho podání se v nemalé části míjí s rozhodnými skutečnostmi a zástupce žalobce

jím prokazuje i neznalost právní úpravy citované přímo v napadeném rozhodnutí, ačkoliv by měl být právním profesionálem.

Poučení :

Proti výroku I tohoto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 31. července 2018

Mgr. Ing. Petr Šuránek v. r.
samosoudce